

Arrest

nr. 351 412 van 12 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. S. ECIRLI
Square Eugene Plasky 92-94
1030 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. ECIRLI verschijnt en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/51, vijfde lid, van voormelde wet van 15 december 1980 voorziene termijn van 15 dagen, geen synthesesememorie ingediend.

Met toepassing van artikel 39/81, zesde lid, van voormelde wet moet de Raad onverwijld uitspraak doen “waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld”.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 mei 2026 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 3 augustus 2026, alwaar zij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 11 mei 2026 opgenomen grond, stelt de raadvrouw die voor de verzoekende partij verschijnt dat de dominus litis de via Jbox verstuurde brief van de Raad waarin werd gewezen op de mogelijkheid om een synthesesmemorie in te dienen slechts op een “*later tijdstip*” opende, en dat de termijn voor het indienen van de synthesesmemorie slechts ingaat vanaf de daadwerkelijke kennisname van deze brief.

Oud artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is evenwel niet voor interpretatie vatbaar en bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn om een synthesesmemorie neer te leggen ingaat vanaf “*de kennisgeving*” en dus niet vanaf het ogenblik van de feitelijke kennisname van het bericht dat werd verzonden door de griffie. De verzoekende partij werd hier in het schrijven van de Raad van 26 maart 2026 zeer uitdrukkelijk op gewezen. De vermelding dat een termijn van “*15 dagen vanaf de kennisgeving van deze brief*” moet worden gerespecteerd is, in de brief waarin de verzoekende partij werd verzocht mee te delen of zij een synthesesmemorie wenste neer te leggen en waarin haar werd uiteengezet welke termijnen zij diende te respecteren, weergegeven in een vet lettertype en onderlijnd. Haar aandacht werd hier dus extra op gevestigd. De verzoekende partij bevestigde op 30 maart 2026 ook aan de Raad dat zij voormeld schrijven ontving en deelde mee dat zij een synthesesmemorie wou neerleggen. Zij nam dus effectief kennis van voormelde brief van de Raad en wist dus dat een termijn van vijftien dagen vanaf de kennisgeving ervan moest worden gerespecteerd. De laatste nuttige dag om een synthesesmemorie neer te leggen was in voorliggende zaak 10 april 2026. De op 12 april 2026 neergelegde synthesesmemorie is dus laatijdig. De verzoekende partij toont daarnaast niet aan dat enige vorm van overmacht zou spelen die zou kunnen verantwoorden dat zij een door de wetgever vastgelegde termijn niet kon naleven.

Waar de verzoekende partij verder nog voorhoudt dat de in oud artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde sanctie van het verlies van het vereiste belang een schending van de rechten van verdediging inhoudt, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee een kritiek uit op de wet. Er moet tevens worden op gewezen dat het feit dat er, in het kader van een beroepsprocedure, voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld – zoals in casu het gegeven dat de synthesesmemorie aan de griffie moet worden overgemaakt binnen een termijn van vijftien dagen na de, in oud artikel 39/81, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde, kennisgeving door de griffie – geen afbreuk doet aan het daadwerkelijk karakter van het annulatieberoep dat door de vreemdeling bij de Raad werd ingesteld (zie in gelijkaardige zin, GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014). Het gegeven dat een partij geen correct gebruik maakt van de beroepsmogelijkheden waarover zij beschikt of dat zij de procedureregels niet respecteert laat geenszins toe te oordelen dat de rechten van verdediging werden miskend.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 11 mei 2026.

Het beroep tot nietigverklaring is, nu het ontbreken van het vereiste belang dient te worden vastgesteld, onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK